

Я родом зі степу

Олександр Чалий

На півдні є степ неосяжний,
Де вітер колише траву.
Де простір, владика поважний,
Малює красу степову.

Цей степ як розкриті долоні,
Розлоге безмежжя полів,
А хмари неначе в поклоні,
Тримають відлуння років.

Туман там виходить не з неба,
А з самого серця землі.
У нього завжди є потреба,
Тонути в густій ковилі.

Лягає там ніч надто різко.
За мить постає мов стіна.
А місяць стоїть дуже низько,
Як келих старого вина.

Там вітер не гість, а господар,
І півдня незримий каркас.
В степу він величний володар,
Він присуд і суд водночас.

Там річка дарує повагу,
Відлуння далеких часів,
Бо пам'ять – сильніша за спрагу,
І важча від тисячі слів...

Бо степ — це не місце. Це — міра.
Якою вимірюють час.
А в часі гартується віра,
Що робить незламними нас.

І степ як висока посвята,
Де сонце за обрій іде,

Приховує абрис сармата,
І нас до причастя веде.

Там пам'ять живе віковична,
У силі невтомних вітрів,
Це сила стихійно магічна,
Мов подихи давніх віків.